

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 2 (50) • 6 ianuarie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

2022 - anul dedicat rugăciunii și sfinților isihăști

Basilica.ro

Sfântul Sinod a dedicat anul acesta rugăciunii și sfinților isihăști. Titulatura oficială a anului 2022 este: **Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului și Anul comemorativ al sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigore Palama și Paisie de la Neamț.**

Anul acesta se împlinesc 300 de ani de la nașterea Sfântului Paisie de la Neamț și 1000 de ani de la trecerea la Domnul a Sfântului Simeon Noul Teolog.

Sfântul Simeon Noul Teolog

Sfântul Simeon a trăit între anii 949 – 1022. La doar 31 de ani a devenit stareț al mănăstirii Sf. Mamant din Constantinopol, pe care a condus-o un sfert de veac. Dintre scrierile lui, amintim: Capitole teologice și practice, Discursuri teologice

și morale, Cateheze, Imnuri despre iubirea dumnezeiască etc.

În istoria Bisericii Ortodoxe, doar trei sfinți au primit supranumele de Teolog: Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, Sfântul Grigorie din Nazianz și Sfântul Simeon. Este cinstit în 12 martie și 12 octombrie.

Sfântul Grigorie Palama

Sfântul Ierarh Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului (1296-1359), a fost unul dintre cei mai profunzi și mai originali teologi. A fost hirotonit preot în 1326 și arhiereu în 1347.

Sfântul Grigorie Palama a structurat isihasmul ca învățătură și practică a tradiției răsăritene.

Date de cinstire: 14 noiembrie și Du-

minica a 2-a din Postul Paștilor.

Sfântul Paisie de la Neamț

S-a născut în Poltava, Ucraina, în 1722. A studiat la Academia Teologică din Kiev. În anul 1745 vine în Moldova. Un an mai târziu pleacă în Sfântul Munte unde este tuns în monahism de Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, duhovnicul său.

Se va întoarce în Moldova și, împreună cu ucenicii săi, se va stabili la mănăstirea Dragomirna pentru 12 ani. În urma căderii teritoriului sub ocupație austriacă, de la Dragomirna, starețul Paisie se mută cu obștea la Secu, apoi la Mănăstirea Neamț. De fapt, cele două mănăstiri s-au unit sub stăreția sa.

Sub povățuirea sa duhovnicească monahismul a înflorit, renașterea isihastă ce a avut loc în monahismul românesc, radiind în lumea ortodoxă prin ucenicii săi. A fost canonizat de Biserica Ortodoxă Rusă în anul 1988 și de Biserica Ortodoxă Română în anul 1992, fiind pomenit în data de 15 noiembrie.

Rugăciunea este lumina sufletului, adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, mijlocitoare între Dumnezeu și oameni.

SF. IOAN GURĂ DE AUR

Cuvânt de folos

Părintele Teofil Paraian: Despre rugăciune (I)

Sfântul Marcu Ascetul spune: „Când îți aduci aminte de Dumnezeu înmulțește rugăciunea, ca atunci când îl vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine”. Îi tare fain! M-am gândit de multe ori la cuvântul acesta și fac o legătură între el și ceea ce-mi spunea mama când mergeam la școală departe de casă: „Nu-ți uita de Dumnezeu, nu-ți uita de rugăciune”. Parcă ar fi fost un cuvânt din Filocalie.

În Scara Sfântului Ioan Scărarul se spune: **„Rugăciunea este întărirea lumii”**, deci oamenii care se roagă într-un fel susțin lumea aceasta. Ei îl fac pe Dumnezeu milostiv față de lumea aceasta. Sigur că Dumnezeu, dacă a creat lumea aceasta, vrea să fie milostiv față de lume și s-o întărească, dar contribuim și noi la întărirea lumii cu rugăciunea pe care o facem, rugăciunea fiind nu numai un mijloc de îmbunătățire personală, ci și un mijloc de îmbunătățire a societății în care trăim.

Rugăciunea are foarte mare importanță pentru lume în general, ca și pentru persoanele singuratice, în special; pentru cei sănătoși și în bună stare, ca și pentru cei bolnavi și în suferință. Numai că nu trebuie să rămânem doar la rugăciune când e nevoie de mai mult decât de rugăciune.

În Pateric se spune că un părinte, care era mai mare peste o obște de zece inși, se ruga lui Dumnezeu ca și în viața de dincolo de mormânt să fie și ucenicii împreună cu el. Condiția pentru aceasta a fost stabilită prin minune dumnezeiască: „Să fie ucenicii la măsurile părintelui”; și atunci voi putea fi împreună în veșnicie. În viața aceasta pământească s-a constatat că ucenicii nu erau la măsurile părintelui, căci ei n-au ajutat pe un bolnav pe care l-au găsit pe cale, pe când părintele, cu toate că era singur, și-a dat toată silința să-l ajute pe acel bolnav, care de fapt nu era un bolnav obișnuit, ci era ingerul lui Dumnezeu, inchipuit într-un bolnav fără ajutor.

Este interesant de observat că cei zece ucenici ai părintelui, deși erau cu toții împreună, nu s-au simțit îndemnați să facă ceva concret pentru cel ce se întâmplase a le fi în cale, în timp ce părintele, singur fiind, s-a gândit să-l transporte în spate și să nu-l lase acolo unde îl întâlnește.

Pe mine, de la prima lectură a acestui pasaj din Pateric, m-a surprins felul cum a întâmpinat bolnavul de pe cale constatarea celor zece ucenici, că n-au ce să facă cu el. Bolnavul, ca și cum ar fi fost de acord cu ei, că într-adevăr n-au cum să-l ajute, a zis: „Duceți-vă și rugați-vă

pentru mine”. Mie, acest cuvânt a continuat să-mi rămână în minte ca o ironie. Bineînțeles, are și rugăciunea rostul ei, dar ea nu înlocuiește și nu suplinește ceea ce s-ar mai putea face și ceea ce ar mai trebui făcut, adică mila, ajutorul material efectiv.

Rugăciunea în care nu-ți pui inima pentru aproapele nu-i rugăciune, ci formalitate și profesionalism

Numai la rugăciune putem să știm ce legătură avem cu Dumnezeu, ce legătură avem cu oamenii. În rugăciune ne apar fel de fel de gânduri care arată cine suntem și ce suntem.

Sfântul Maxim Mărturisitorul de pildă, în dialogul între un bătrân și un frate, a răspuns la întrebarea cum Sfântul Apostol Pavel care avea atâtea griji pentru a propovădui și pentru a ajuta Bisericele spune totuși „neîncetat să vă rugați”, cum se ruga el neîncetat? Și Sfântul Maxim Mărturisitorul, răspunzând la această întrebare, nu spune că Sfântul Apostol Pavel zicea mereu: „Doamne, iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, ci spune altceva. Zice că: **„Rugăciunea neîncetată este să ai mintea pururea lipită de Dumnezeu cu multă dragoste și cu dor, să atârni cu nădejdea de Dumnezeu și să te încrezi în El în orice ai face și ți s-ar întâmplă”**. Acesta este răspunsul Sfântului Maxim Mărturisitorul din care înțelegem că de fapt rugăciunea nu e de fapt o simplă repetare a unei formule de rugăciune, ci este o atitudine de rugăciune, o angajare spre slujirea lui Dumnezeu, să simți că ești lipit de Dumnezeu cu gândurile tale, să simți că atârni de El și să ai nădejde în El și să te încrezi în Dumnezeu în orice ai face și ți s-ar întâmplă, și atunci această stare sufletească ți se primește de Dumnezeu ca o rugăciune.

O concepție la fel cu aceasta a Sfântului Maxim Mărturisitorul o avea și un pustnic despre care se spune în Pateric că a fost vizitat de un oarecare străin care la plecare și-a cerut iertare de la părintele că l-a reținut de la rugăciunea lui, de la programul lui. Și părintele respectiv a răspuns așa: „Rugăciunea mea, frate, este să te primesc pe tine și să te petrec cu drag”. Cine îi slujește lui Dumnezeu prin ceea ce face și își face datoria în viața această, acela, dacă dă un sens religios vieții, prin tot ceea ce face îi slujește lui Dumnezeu. De altfel, Cuviosul Dorotei spune că: „A te ține de o singură

faptă bună înseamnă a zidi un singur perete și nu o casă întreagă”.

Rugăciunea neîncetată nu trebuie înțeleasă ca o simplă repetare continuă a unei formule de rugăciune, ci mai degrabă ca o stare de rugăciune; conștiința permanentă a prezenței lui Dumnezeu, conștiința din care izvorăște, în mod necesar, preamărirea lui Dumnezeu.

În Pateric se spune că **este necesar ca rugăciunea să fie unită cu faptele**, adică lucrurile pe care le cerem de la Dumnezeu să le urmărim și cu fapta. Adică, trăim o viață de nepăsare și apoi să cerem de la Dumnezeu niște lucruri pe care le-am vrea, dar pe care, într-un fel, am putea să le câștigăm și noi înșine?

Biserica nu ne cere o singură metodă de angajare în rugăciune, ci ne cere o **rugăciune vie**, o angajare că într-un fel de rugăciune în tot ceea ce facem noi pozitiv în această lume. De aceea este foarte important să-și găsească omul și munca pe care o face, ca muncă pe care o poate binecuvânta Dumnezeu și pe care o binecuvântează Dumnezeu.

E foarte important cuvântul acesta: **„Rugăciunea este oglinda sufletului”**. L-am putea lua ca o lozincă sau ca un principiu. Cel care se roagă își manifestă sufletul în rugăciune în raport cu Dumnezeu, în raport cu lumea, în raport cu oamenii, în raport cu binele lui, cu nădejdea pe care o are, pentru că rugăciunea, zice undeva în Scara Sfântului Ioan Scărarul, este „arătarea nădejzii și secure împotriva deznădejzii”. Cum ți-e rugăciunea așa ți-e și sufletul.

În Scara Sfântului Ioan Scărarul, despre rugăciune se spune că este „Judecată și judecătorie și scaunul judecătorului înainte de judecata viitoare”. Deci, ce-i rugăciunea? Judecată, judecătorie și scaunul judecătorului înainte de judecata viitoare. Ce înseamnă asta? Înseamnă că mai ales la rugăciune ne arătăm cine suntem noi din punct de vedere al raportului cu Dumnezeu.

(Va urma)